

sender fratælder påstanden i argumentet. Samtidig *foregriber gendrivelsen modtagers eventuelle berettigede indvendinger* mod at tilslutte sig P ved at påpege de tilfælde der må tages forbehold for.

Gendrivelse findes ved at spørge: I hvilke tilfælde gælder P ikke?

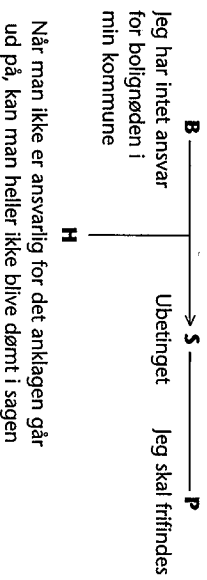
6 Rygdækning (R)

knytter sig direkte til H og inddrages i argumentet når der rejses tvivl om hvorvidt H kan accepteres. I så fald er der behov for en *yderligere dokummentation* der viser på hvilket grundlag reglen i H etableres. Rygdækningen indeholder altså det konkrete grundlag for den generelle regel i H.

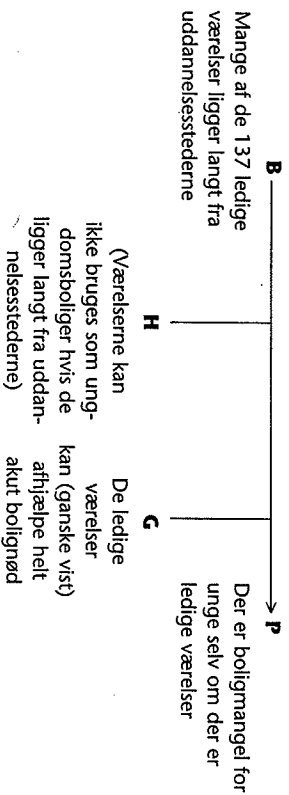
Rygdækning findes ved at spørge: Hvilke holdpunkter har afsender for den generelle regel i H?

Vi vender tilbage til argumenterne fra avisartiklen side 21 for at illustrere de faktueltive elementer:

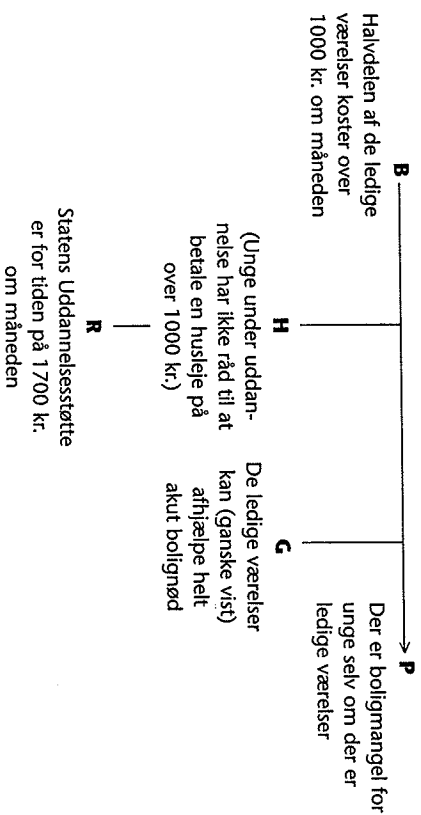
I det første argument er der en forstærkende styrkemærker indlejret i påstanden: „Hans eget forslag var *ubetinget* frifindelse“ (linje 25-26). Grundmodellen side 19 kan altså udvides til denne opstilling:

Med hensyn til ungdomsrepræsentantens argument kan vi tolke bemærkningen sidst i tekstklippet (side 19-20) som en gendrivelse hvor han medgiver at de ledige værelser „kan afhjælpe helt akut bolignød“. Det giver denne udvidelse af grundmodellen:

Der er ingen eksempler på rygdækning i tekstklippene. Den senere oplysning i artiklen om SU kunne dog fungere som rygdækning i den anden del af argumentet:

Rækker og hierarkier

Modellen skildrer et argument, og vi har hidtil koncentreret os om enkeltstående argumenter og i de fleste tilfælde betragtet dem løstrevet fra en kontekst, fra en tekstsammenhæng og kommunikationssituation. Argumentet side 15: Jeg skal frifindes, for jeg har ikke gjort det jeg er anklaget for, kunne i en given kommunikationssituation næppe stå alene. Der måtte flere argumenter til hvis afsender skulle gøre sig håb om at få modtagers tilslutning. I en retssag måtte forsvarets argumentation f.eks. brodes ud over flere argumenter hvis klienten skulle frifindes som påstået.

Argumenterne i en tekst kan kombineres på to måder, nemlig i *rækker* eller i *hierarkier*. En argumentation vil ofte bestå af begge dele.

En *argumentrække* består af to eller flere *sideordnede* argumenter.

I avisartiklen side 22, linje 24-26, refereredes et autentisk argument med påstanden: Jeg skal frifindes. Journalisten har sandsynligvis udvalgt et blandt flere af borgmesterens argumenter til sit referat. Egon Weidekamp kunne f.eks. oprindeligt have sagt:

Jeg skal frifindes. For det første er boligsituationen ikke mit ansvarsområde, og for det andet er der slet ikke nogen boligmangel.

Altså kan modellen gentages i opadgående, udadgående og nedadgående retning i et sammenhængende system der spænder fra hovedpåstand til det punkt hvor argumentationen hører op.

Modelkens praktiske anvendelse

Som alle modeller er argumentmodellen et arbejdsredskab. Det kræver lidt tålmodighed i begyndelsen, men når først man er blevet fortrolig med modellen, er den et hjælpemiddel i arbejdet med argumentation.

Når vi i denne bog flere gange ser på isolerede argumenter, løstrevet fra deres kommunikationssituation, gør vi af pædagogiske grunde noget som egentlig strider mod principperne for praktisk argumentationsanalyse. De hidtidige eksempler har været udvalgt så de illustrerede modellen så klart som muligt. Når man tager fat på at analysere sammenhængende tekster, bliver det straks sværere. Man vil usandselig støde på tilfælde hvor man er usikker på hvordan teksten skal overføres til modellen.

Det kan ikke være anderledes da argumentanalysen altid er en *rekonstruktion* der bygger på en *fortolkning* ud fra *konteksten*. Eftersom elementerne identificeres ud fra deres funktion i interaktionen mellem afsender og modtager, kræver analysen at man sætter sig ind i tekstens oprindelige situation. Derfor må man altid spørge om ens tolkning stemmer overens med henholdsvis afsenders intention og modtagers reception. Disse to positioner behøver naturligvis ikke at være sammenfaldende, men i analysen bør man som hovedregel bestræbe sig på at det man sætter ind i modellen, så vidt muligt afspejler afsenders mening. Det indebærer at man i udfyldningen af modellens enkelte elementer skal bruge tekstens egne ord hvis det lader sig gøre. Ofte må man dog eksplicitere eller forkorte den mening man læser ud af teksten; men ordlyden i modellen skal være loyal over for teksten. I nogle tilfælde er et argument så åbent for forskellige fortolkninger at det er misvisende at søge at stille det entydigt op. Her kan man i stedet bruge modelopstillinger til at vise de forskellige tolkningsmuligheder side om side. Opsstillingen af alternative modeludfyldninger af tvetydige argumenter giver også mulighed for at vise hvordan bestemte modtagere kunne tænkes at opfatte argumentet.

At den konkrete modeludfyldning altid er resultat af en fortolkende rekonstruktion, hænger sammen med at man i praktisk argumentation gerne benytter det underforståede. Jo mere der impliceres i en tekst, des

flere tolkningsmuligheder vil der gerne være, og des større vil faren for fejlfortolkninger blive. I de fleste argumenterende tekster vil der ikke alene være mange tilfælde af implicite elementer. Der vil også ofte være led i tankegangen der overspringes så hele mellemiggende argumenter er implicite. Det er indlysende at dette komplicerer en minutiøs analyse som den modellen afsikker.

Tanken med vor præsentation af modellen er da heller ikke at opfordre nogen til at gennemanalysere tekster med den og undersøge hvert argument for faste og fakultative elementer eller opstille sammenhængen mellem enkeltargumenter. Det ville være modelrytteri. For det første vil resultatet af en sådan kortlægning sjældent stå mål med besværet. For det andet vil det overhovedet sjældent kunne lade sig gøre at kortlægge en hel argumentation. Alene de praktiske problemer ved at få samtlige argumenter i en større tekst opstillet og ordnet overskueligt er skræmmende.

At se argumenter overalt er en anden form for modelrytteri man let forfalder til. Man skal altså lade være med partout at ville presse modellen ned over teksten ved at sætte passager hvor det er tvivlsomt om der overhovedet argumenteres, ind i modellen.

Modellen er derimod velegnet til argumenter som man af en eller anden grund under sin fortolkning af teksten finder det formålstjenligt at se nærmere på. Den kan fremme *forsnåelsen* af afsenders argumentation. Den kan også være en hjælp i *kritikken* af argumenter fordi den leder én ind på de momenter der gør et argument stærkt eller svagt, eller gør det muligt at slå ned på det stærke eller svage punkt i argumenternes konstruktion. Modellen kan også bruges under *forberedelsen* af en argumentation eller modargumentation. Under forarbejdet kan det være gavnligt at opstille sine hovedsynspunkter i modellen. Det kan betyde at man bliver bedre i stand til at nå sin modtager; og en opstilling kan også bruges som sikkerhedsnet ved udsigt til modargumentation.

Når man går i gang med at analysere argumentationen i en tekst, er det naturligt at afsøge den for flere argumenter end der brug for i den endelige fremlæggelse af tekstanalysen. Opsstillingen af et argument i modellen er her i sig selv uinteressant hvis den ikke tjener et tolkningsformål eller bidrager til en karakteristisk af teksten. Hvor langt man så vil gå i analysen af det enkelte argument, må afhænge af hvad man vil med sin analyse. P og B er naturligvis de af elementerne man oftest har brug for at finde. I nogle tilfælde vil det være nok at belyse de to, men når man arbejder med en tekst ud fra en retorisk synsvinkel vil de fire andre ele-